

SÁROS LÁSZLÓ GYÖRGY DLA

YBL-DÍJAS ÉPÍTÉSZ, VEZETŐ TERVEZŐ

A MAGYAR MŰVÉSZETI AKADEMIA RENDES TAGJA

1 0 7 4 BUDAPEST, BARÁT UTCA II.1.1. TELEFON: +36 1 341-78-23

E-MAIL: SAROS.LASZLO@CHELLO.HU MOBIL: +36-20-921-88-81

Nem! Nem, Gyuri, ne menj még. Ez nem járja. Mi most azért jöttünk ide, kicsit egymásba kapaszkodni, hogy egyáltalán felfoghassuk, amit annyira nem akarunk. Nem akarunk, mert nem is lehet. Hogy Te csak úgy elmenj. Fogod magad és ennyi? Nekünk mi marad? Mert tudod mi még most is önzők vagyunk. Még most is az a fontos, hogy mi a miénk? Mi juthat nekünk Belőled?

Mi az, amit megőrizhetünk. Na, jó, hagyjuk ezt a többszámú tudatmegosztást. Nem. Mondjam csak ki, mi jutott NEKEM Belőled? Mi marad NEKEM Belőled?

A tartás. Ami még testtartást is jelenthet, de most nehogy már ide citáljuk a sportot. Ami ezt adhatja. Már csak azért se, mert persze a testtartást lehet póznak is gondolni. Úgy, hogy most megbocsátasz, ha nem erre gondoltam. Mert így már biztosan érthető, hogy miért nem erre gondoltam. Az egyenes gerincet. Ha majd látom mentedet. De maradj még.

Az elegancia. Ami nem a ruházat. Jujj, nem a skatulyából kihúzotttság. De meg nem is a körülmények. Miért mondom ezt? Mert vannak, akik képtelenek elengánsnak mutatkozni. Én a lélek eleganciájáról beszélek. Ami megközelíthetetlen. Amire van, aki csak későn ébred rá. Rendszerint, amikor már késő. Túl késő. De maradj még.

A második sor. Ne értse félre senki. Ez nem rangsor. Neeem. A második sor nem tülekszik. A második sor pontosan tudja, hogy miért tartja a helyét. Mert ő sokkal fontosabbnak tartja saját helyét annál, mintsem, hogy azt feladná. Tülekszjen csak az, aki akar. Akinek ez kell. Aki nélkül létezni is képtelen. Aki meg sem érti a második sort. Aki ezért képtelen az eleganciára. Nem is érti, hogy az mi. De maradj még.

A „kismesterek” bizonyossága. Édes Istenem! Van, aki ezt jelzőnek gondolja. Meg még fokozni sem átallja. Az nem ért semmit. A szakma – bármely szakma – megbecsülését. Amit a „kismesterek” fogalma tesz hitelessé. Amire lehet építeni. Amit – akár, ha kell, – lehet folytatni. Mert a folytatás olyan magától értetődő. És egyszerű. Vagy annak látszik. Mert az előd mindent tudott. Na persze, úgy könnyű. De maradj még.

Gyuri! Szerintem mi az életben nem beszéltünk ennyit összesen. Már megint ez a többszám. Ennyit én az életről nem beszéltem Veled. Leszámítva azt a nagyon rövid időt, amikor még korrektoromként tudhattalak. Persze bizonygatni nem kell, mert minek is. Jó, hogy ismerhettelek. Belül, mint egy belsősebben, megmaradsz nekem, még akkor is ha most már mennél. Most eleresztelek úgy, hogy megőrizlek. Isten Veled! De maradj még, ha kedved tartja. Erre az időre, ami nekem adatott.

Budapest, 2019. március 6.

